

Het sprookje dat telkens weerkeert.

Aan het einde van een schooljaar van hard werken kunnen we soms even uitblazen en achteromkijken. Kinderen, collega's en ouders zorgden er voor dat dat met een warm hart kan. Elke dag zijn er kansen om verwonderd te zijn, elke dag brengt zijn ontroering succes, vertedering. Dagelijks mag ik kinderen en jonge mensen bewonderen die het beste van zichzelf geven, die vechten met zichzelf om er beter van te worden. Het is zo mooi om die kinderoogjes te zien stralen als die eerste tikke-takke-boem-boem uit dat piepkleine viooltje klinkt.

Elke dag komen jonge mensen mij laten genieten van het beste wat ze op hun instrument kunnen. Het voelt goed om iemand de middelen aan te reiken waarmee hij zichzelf kan uitdrukken. Het doet deugd als een leerling van muziek begint te houden. Het is fantastisch om te zien hoe ouders hun creativiteit aanwenden om hun kinderen te helpen. Mijn dag is goed als vandaag iemand de simpele vibrato kan toepassen. Of als iemand de klankrijkdom ontdekt van echt juist spelen. Ik vind het fijn als de leerlingen onder elkaar banden gaan smeden, vrienden worden en samen muziek willen maken. Elk van die gebeurtenissen is een sterretje in mijn hart. Het mooiste is als een van die kinderen van zijn instrument "bezeten" raakt, als de viool een essentieel onderdeel wordt van hun leven. Elk jaar gebeurt dat met een paar van de leerlingen. Het straalt van hen af, het klinkt door in hun spel en hun taal. Ze worden er rijke mensen door. Als dit gebeurt ben ik dankbaar voor wat ik mag doen. Al is er maar één die dat meemaakt, het maakt elke inspanning de moeite waard. Voor hen, en voor allen die dat mee mogelijk maken is het volgende sprookje.